

Jézus gyógyulást és irgalmas türelmet ad

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Péter apostol első levele 2. fejezetének a 20.-tól a 25. verseiben a következőképpen. „Ellenben ha kitartóan cselekszitek a jót, és türetek érte a szenvedést, az kedves az Isten szemében. Hiszen erre hívtatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát adott nektek, hogy az ő nyomdokait kövessétek: ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, mikor gyalázták, nem viszonzta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.” Urunk, mi olyan sokszor kesergünk és lázadozunk. Miért nem az igazság győz? Miért nyomnak el minket? Miért kell szenvedni ezen a földön? És Urunk, a nagy kesergéseink közepette olyan kevésszer jut eszünkbe az, hogy Téged mennyire elnyomott ez a világ, és Te mennyit szenvedtél értünk – igazságtalanul. Bizony Urunk, a Te sebeid árán gyógyultunk meg. Urunk, miattad és általad lettünk mi olyan megvédett juhok, akikre az örök öröm legelője vár. Ámen.

Sokminden történt az elmúlt vasárnapi istentiszteletünk óta az országban... Hadd olvassam fel az Evangélikus Útmutató múlt hétfői igéit: A zsoltáros ezt mondja Istennek: „Kezedben van sorsom” (Zsolt 31,16). Pál apostol ezt kéri tőlünk: „Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek, ne esztelenül, hanem bölcsen.” (Ef 5,15) Martin Luther King erre tanít minket: „Az idők változása fölött az örök Isten áll, akinek a bölcsessége vezet minket, akinek az ereje megvéd minket, és akinek a szeretete megtart minket,” „hogy együtt nyerjünk vigasztalást egymás hite által.” (Róm 1,12) *(Az utolsó fél mondat a református útmutató ugyanezen a hétfőn adott igéje volt Pál apostolnak a Rómaiakhoz írott leveléből.)* Kedves Testvéreim! Amikor mindezt elolvastam, nem tudott nem eszembe jutni Salamon király imája akkor, amikor Isten királlyá tette az egész népe felett: „Adj azért a te szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között. Ki tudná különben kormányozni a te nagy népedet?!” (1Kir 3,9). Azaz: **Salamon nem erőt, és nem hatalmat, hanem bölcsességet és engedelmes szívet kért Istentől akkor, amikor a kormányzását megkezdte.** Miért kért Salamon engedelmes szívet? Így fogalmazta meg később, a bölcsességeiben: „Olyan az Úr kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja” (Péld 21,1). Imádkozzunk ezért. Kérjünk bölcsességet országunknak, hogy arra menjen, amerre Isten vezeti. A bölcsesség fontos része a türelem. Kérjünk türelmet is országunknak, hogy ne akarjon olyan dolgokat hetek vagy hónapok alatt megvalósítani, amelyekhez hosszú évek türelmes, együttes és kitartó munkája kell.

Ma Isten irgalmasságának a vasárnapja van. Luther Márton ezt írja a Magnificatban: **Amikor az ember az igazságát minden áron érvényesíteni akarja, akkor az igazságtalanság lesz, még abban az esetben is, ha eredetileg az volt a teljes igazság. Az embertelen igazság ugyanis nem igazság.** Itt szólal meg Berci: „*Hát ez a Luther egy hülye volt. Aki így beszél, annak nincsenek elvei! Hát hova lesz így az igazság védelme? Aki nem áll ki az igazságáért, az gyáva!*” Kedves Berci! Lutherről sem igazán lehet azt mondani, hogy gyáva lett volna... Például amikor ott állt a worms-i birodalmi gyűlés előtt, és a tanaiból egy betűt sem vont vissza, pedig a halálos ítélet ott lebegett a feje felett... A Magnificatban azt írta le, hogy **van egyetlen dolog, ami fölülírja az igazságot, és az: -- az irgalom.**

Ha Isten csak az Ő teljes és csorbítatlan igazságát nézné, akkor mi mindannyian, akik ma itt vagyunk – *te is Berci, és nyilvánvalóan én is* – elkárhoznánk. És Istennek mérhetetlenül igaza lenne, amikor így döntene a sorsunk felett, mert mi olyanok vagyunk, mint a tévelygő juhok: – bűnből bűnbe tévelygünk. DE: **Isten irgalma fölülírta Isten igazságát. Ezért Isten elküldte az Ő egyetlen Fiát, Jézust, hogy a mi összes bűnünket saját maga vigye fel a keresztfára, és ott mi helyettünk haljon kínhalált.** Ezzel és emiatt tud, akar és fog Jézus minket beemelni a Szentháromság szeretetkapcsolatába.

Ha bármilyen kicsit is átéljük a megváltottságunk örömét, és a Szentháromság kifogyhatatlan szeretetét, akkor bennünk is irgalom fog támadni mások iránt. És ha irgalom van bennünk, akkor nemcsak lehajolunk a szenvedőhöz, és vagy segítünk neki, vagy pedig együtt szenvedünk vele mi is, hanem kiküszöböljük az életünkől azokat a helyzeteket, amikor másoknak szenvedést okozunk. Ezért inkább tűrjük azt, hogy mások uralkodjanak rajtunk, ha a másik választási lehetőség csak az lenne, hogy embertelen módon mi uralkodjunk másokon. Ugyanis az embertelen uralom el-aljasít. Egy keresztény pedig nem lehet aljas.

Berci megint jelentkezik... „*Tűrjünk??? Ráadásul, ahogyan az igében volt: még szenvedjünk is??? Hát hogyan van az Péter, hogy Istennek abban telik öröme, ha mi szenvedünk? Ez egy beteg, szadista Isten!*” Kedves Berci! Félreértetted az ige első mondatát. Istennek nem az kedves, ha te szenvedsz. Isten ugyanis minden szenvedésedben veled együtt szenved. Istennek az a kedves, ha TÚRÖD a szenvedésedet, még akkor is, ha igazságtalanul kell, hogy szenvedjél. Berci megint tiltakozik: „*Péter, ez egyre jobb... Fogjam be a számat? Én legyek a mindenki papucsá? Egy lábtörő, akibe boldog és boldogtalan háborítatlanul beletörölheti a cipőjét? Mi ez a kereszténység? Nyúl-tanoda?*” Kedves Berci! **A kereszténység nem nyúl-tanoda. Sem füvel-fával párosodni nem tanítja a tagjait, sem gyávaságot nem tanít.** Az apostolok közül János (és Júdás) kivételével mind vértanú lett. Ugyanúgy életüket adták a rájuk bízottakért, mint a mesterük, Jézus. A hagyomány szerint volt, akit fejjel lefelé feszítettek keresztre, és volt, akit elevenen megnyúztak. Ez nem kifejezetten gyávaságra utal.

De attól még megértem a lázadosodot, Berci. **Ebben a mai világban mi nem tűrünk el semmit. Munkahelyet változtatunk, elválunk, kiborulunk, bosszút állunk, vagy beszüntetjük a köszönő viszonyt.** Akik ott voltak a magyarszéki kolostorban, emlékezzenek vissza Mirjam nővér szavaira: „*Nekünk itt nincs hova elfutnunk a saját, vagy a közösségünk problémái elől. Át kell, hogy imádkozzuk őket.*” **Miért tudjuk átímádkozni a mi problémáinkat? Mert olyan társunk van a szenvedés elviselésében – Jézus – aki már végigjárt mindent. Mert ott áll a kereszt! Mert – emiatt – tudunk gyógyulni. Mert az Ő sebei által gyógyultunk meg. Mert a mi Jó Pásztorunk kifogyhatatlan szeretete kihúzza bennünket a szenvedésből.**

Így aztán együtt mondhatjuk lisieux-i Kis Szent Teréz: „Uram, ne a szenvedéstől ments meg engem, hanem attól, hogy rossz legyek tőle.” És együtt mondhatjuk Bíró Lászlóval: „A seb, amit hordozunk, egész emberré tesz bennünket, és érzékenységet ad a másik iránt.” És együtt mondhatjuk a mártír Dietrich Bonhoefferrel: „Nemcsak a cselekvés, hanem a szenvedés is út a szabadsághoz. A szenvedésnél abban rejlik a szabadulás, hogy ügyünket egészen kiengedhetjük a saját kezünkől, és odaadhatjuk Istennek. A halál ilyen értelemben a szabadság koronája.”

Jézus, a Jó Pásztor az életét adta értünk, a juhaiért. Jézus nemcsak példát adott nekünk, hanem saját magát is odaadta értünk. Amikor szenvedett, nemcsak a saját sorsát bízta rá az Atyára, hanem minket mindannyiunkat is rábízott az Atyára. Mert a Jó Pásztor soha nem hagyja el a nyáját. És ha a Jó Pásztor felmegy a mennybe, akkor nyája is követni fogja Őt. Pontosan ugyan-oda, a mennybe. Mert a nyáj sem hagyja el az Ő pásztorát soha. Mert a Pásztor csak a nyájával pásztor. És a nyáj csak a pásztorával nyáj. Egyébként csürhe. Vagy fegyenc-csapat.

Kedves Testvéreim! Ki más írhatta volna le jogosabban azt, hogy „olyanok voltunk, mint a tévelygő juhok”, mint az a Péter apostol, aki háromszor is megtagadta Jézust? Ugye milyen jó átélni azt, hogy Jézus megszánt bennünket, mert elgyötörtek és elveszettek voltunk, mint a juhok pásztor nélkül (Mt 9,36)? Hogy nekünk VAN pásztorunk, aki mérhetetlenül szeret minket és vigyáz ránk? Hogy a mi pásztorunk név szerint ismer bennünket, és hogy mi is ismerjük, és követjük Őt? Hogy nem kell nekünk már össze-vissza tévelyegnünk, hanem Jézus oda vezet minket, ahol az örök élet van?

Kedves Testvéreim! Ugye értitek már, hogy miért mondhattuk el nagy örömmel a bevezető zsoltárt ma? Az Úr irgalmassága és kegyelme – valóban! – betölti a földet. Mi – valóban! – ujjongani tudunk az Úrban – mert megváltottak, meggyógyítottak, irgalommal és türelemmel teljesek vagyunk. És mi – valóban! – meg tudjuk azt vallani, hogy „az Úr igéje igaz, és csupa hűség minden cselekvése”. Ámen.